

4) Til § 9. I Stedet for Bestemmelserne her sættes følgende:

De 18 Gange Tienden betales kontant af Tiendehyderen, naar det er under 100 Kr. Ligeledes betales kontant af større Beløb, hvad Summen er over runde Hundreder. For det øvrige Beløb udsteder Tiendehyderen som Debitor til Tiendetageren fortrinlig prioriteret Behæftelse at forrente med 4 pCt. Denne kan i det enkelte Tilfælde under Tiendekommissionens Medvirkning ordnes enten som amortisabel eller som uopsigelig fra Kreditors Side i de første 20 Aar, men derefter opsigelig med $\frac{1}{2}$ Aars Varjel og fra Debtors Side opsigelig til enhver Tid med $\frac{1}{2}$ Aars Varjel.

I dette Forslag ligger selvfølgelig Hovedafvigelsen fra Lovforslaget.

Vi anse det ikke som det væsentlige i saa Henseende, at her foreslaas en Rente af 4 pCt. Dette forekommer os ubetinget rigtigt efter de nuværende Pengeforhold, og naar Staten yder til Tiendehyterne $\frac{1}{4}$ af Kapitalbeløbet, er det fuldt i sin Orden, at de øvrige $\frac{3}{4}$ forrentes med 4 pCt.

Vi anse det heller ikke for det afgørende, at det lades aabent til Vedtagelse i hvert enkelt Tilfælde, om Amortisation af Obligationerne skal finde Sted eller disse skulle udstedes uden saadan. Amortisation vil i mange Tilfælde være til Ulempe saavel for Debitor som for Kreditor, og benyttes den anden her foreslaaede Ordning, vilde Obligationerne paa naturlig Maade i Tidernes Løb enten gaa ud af Verden eller blive et lignende Bevis som de nuværende Bankhæftelsesobligationer.

Men det afgørende er, at der her træder i Stedet for Lovforslagets Ordning: Obligationer direkte fra Tiendehyder til Tiendetager, og at Staten derved holdes uden for det store Mellemværende, som Lovforslaget vil føre den ind i. Dette var i Landstingsudvalgets Beretning i Fjor beregnet til langt over 100 Mill. Kr., og dette Forholds Oversførelse paa Staten maa vi, ligesom Udvalget i Fjor, finde uheldigt.

Andre Steder, og da navnlig i flere tykke Stater, har man ordnet sig saaledes, at det hele Afsløsningsmellemværende afvikledes ved dertil oprettede særlige Afsløsningskasser, som traadte i Forhold til Tiendehyterne til den ene Side, til Tiendetagerne til den anden Side, og som, under Statens Garanti, men uden dennes Indblanding i øvrigt, ordnede det hele Forhold. Statens Forhold indskrænktes herved til bestemte, direkte Tilskud. En saadan Ordning vilde vel ogsaa hos os være gennemførlig; men vi formene, at den af os opstillede Fremgangsmaade vilde være at foretrække, hvis der ikke maatte fremkomme Grindringer imod den, som vi nu muligen overse.

Forslaget er i Virkeligheden kun en Almindeliggørelse af den Regel, som Lovforslagets § 9 indeholder med Hensyn til Tiender, tilhørende Staten. For Tiendehyernes Vedkommende maa det blive uden Forstel, om de Obligationer, som de skulle udstede, blive Obligationer til Staten for ydet Tiendelaan eller Obligationer for selve Tiendekapitalen til Tiendetagerne; og dette, at de fremtidig skulle betale Renten til Tiendetageren, er ikke noget afvigende fra den nu stedfindende særlige Betaling. For Tiendetageren bevirker det her fremsatte Forslag, at han ikke faar en Kapital til Afsløsning, men derimod en Obligation; men vi kunne ikke se, at han har Krav paa andet; og Obligationen vil formentlig ogsaa være let afhændelig. — Den $\frac{1}{4}$ udbetales ham efter § 3 kontant.

Bestemmelsen om kontant Udbetaling fra Tiendehyterne af de mindre Beløb (under 100 Kr.) er det formentlig uden Betænkelighed at gøre til Tvangsplicht.

De øvrige Paragraffer i Lovforslaget, der paa forskellige Punkter maatte være Genstand for Forandring, skulle vi ikke her særlig omtale, men ifkun fremsætte følgende almindelige Bemærkninger med Hensyn til de i samme omhandlede Forhold.

5) Der bør i Loven, væsentlig i Overensstemmelse med Lovforslagets Grundtræ (§§ 6 og 7), træffes Bestemmelser til Sikring af, at Kirketiendens og Præstetiendens Afsløsningskapitaler bevares, med ubetinget Tilnyttning til samme af de Forpligtelser, der nu paahviler disse Tiender.

Dette gælder ogsaa de Beløb, som ydes kontant (§ 3 og § 9), og med hvis fremtidige Anbringelse altsaa fornødent Tilsyn bliver at føre.

6) Særlige Bestemmelser vilde være at træffe for Forhold, der paa Grund af Fortidens Udvikling eller af andre Grunde nu fremtræder i en særlig Skikkelse. Udviklingen af disse kan maaske henvises til en særlig Myndighed.